

INVENIAM VIAM*

* Ik zal of een weg vinden of er een maken

TEKST & FOTOGRAFIE HANS BOCK

IJsland is in veel opzichten een land van extremen. Actieve vulkanen, watervallen van honderden meters hoog, vulkanmeren met onbeschrijflijke kleuren, zwarte lavavelden van tientallen vierkante kilometers, poolvossen en papegaaiduikers. Daarnaast ook enorm uitgestrekte, bijna saaie vlaktes met alleen rotsblokken en keien. Grote lege gebieden, waar niemand woont en alleen vogels en wat insecten voorkomen.

Ook voor wat het vliegvisserij betreft, kent IJsland twee extremen. Aan de ene kant is er het wereldberoemde zalmvissen. Prachtige rivieren met glashelder water, luxe lodges met ervaren gidsen, goede zalmrunners en een beleid dat slechts enkele vissers per 10 kilometer water toelaat. Dit alles zorgt er logischerwijs voor dat het zalmvissen in IJsland niet goedkoop is. Het andere uiterste is de forelvisserij. Die vindt overigens ook plaats in prachtige rivieren. Vaak zelfs in dezelfde rivieren als waarin op zalm gevestigd wordt. Het forelvisserij staat echter in een totaal ander aanzien. De grondeigenaren van zalmrivieren vinden het meestal totaal oninteressant, omdat er bijna geen vraag naar is. Een van de redenen hiervoor

Fietsen op IJsland heeft zo zijn voordelen: je komt nog eens ergens en je hoeft je fiets niet op slot te zetten!

is dat het forelgedeelte van een rivier pas begint waar het zalmtraject ophoudt. Op veel zalmrivieren kan de zalm tientallen kilometers vanaf de oceaan de rivier optrekken. Pas boven de waterval, die de zalm definitief tegenhoudt, begint dan het forelgedeelte. Het is hierdoor vaak bijna onmogelijk om op één dag op en neer naar zo'n forelgedeelte van een rivier te 'rijden'. Aangezien IJslandse vliegvisser meer het *park and fish*-principe aanhangen, zal het duidelijk zijn dat er op veel plaatsen totaal geen vraag is naar forelvergunningen. Dit wordt nog eens versterkt doordat er vlak langs de geasfalteerde ringweg van IJsland genoeg meren en rivieren liggen. Hier vangt men op een middagje voldoende forel om de voorraad in de vriezer mee aan te vullen.

TRANSPORT

Aangezien ik een pittige wandeling niet schuw, zag ik prima mogelijkheden om in de zomer van 2014 een aantal weken in IJsland op forel te gaan vissen. Een vlucht naar IJsland is met een paar muisklikken geboekt. *Iceland Air* en *WOW Air* bieden vanaf Amsterdam rechtstreeks vluchten naar Keflavik. De vlucht duurt nog geen drie uur en kost ongeveer 300 euro. De laatste belangrijke keuze die je moet maken, is op welke manier je je in IJsland wilt verplaatsen. Veel vliegvisser zullen de voorkeur aan een auto geven. Houdt er rekening mee dat het 'wegennet' in IJsland niet met dat van Nederland te vergelijken is. Alleen de rondweg is geasfalteerd. Omdat het kan voorkomen dat je een rivier moet oversteken en de meer afgelegene plaatsen enkel over een 4x4-track bereikt kunnen worden, kun je het beste een 4x4 huren. Dat is meteen je grootste kostenpost voor een forelvakantie in IJsland. Het huren van een dergelijke wagen kost ongeveer 1000 euro per week.

Het was een opmerking van Dominic De Bruyn die me op een idee bracht. Dominic vertelde me over een IJslandse rit naar een forellenrivier met een gehuurde 4x4. Daarbij liep er iemand buiten de auto mee om de chauffeur aanwijzingen te geven.

Ik bedacht dat een mountainbike misschien geschikt zou zijn. Mijn vliegvisser fietsfanaten, Michiel Bergmans en Werner de Hamer wezen mij op het bestaan van zogenaamde *fatbikes*. Dat zijn mountainbikes met extreem brede banden. Deze banden zorgen er onder andere voor, dat je probleemloos en comfortabel over keien van 15 tot 20 centimeter kunt rijden. In België vond ik een fabrikant van deze fatbikes. Koen Viane, eigenaar en oprichter van het Belgische *Sandman Bikes*, had me snel van de mogelijkheden van een Sandman in IJsland overtuigd. Sandman Bikes organiseert over de hele wereld tochten in onherbergzame gebieden en men was voor een dergelijke tocht ook al eens in IJsland! De slogan van het bedrijf staat in het Latijn op het balhoofd van elke Sandman: *Inveniam Viam* - Ik zal of een weg vinden of er een maken. Deze slogan zou voor mij weleens van toepassing kunnen zijn om met een dergelijke fiets naar mijn IJslandse forelstekken te komen. Mijn bagage paste in twee waterdichte fietstassen (*Ortlieb Back-Roller*) van ieder 22 liter, een waterdichte bagagezak van 35 liter en een waterdichte *duffle bag* van 40 liter. Om dit alles aan de fiets te kunnen bevestigen maakte vismaat Marco Wismeijer twee oerdegelijke bagagedragers aan de fiets.

VEIDIKORTID

Veidikortid is een geweldig initiatief van Ingimundur Bergsson, voor vliegvisser die niet alleen in zalm geïnteresseerd zijn. Ingimundur is een ondernemende IJslandse vliegvisser die al vele jaren probeert om

de visrechten van rivieren en meren van boeren en landeigenaren te bundelen in een kaart. Voor veel boeren is dat ook interessant. Omdat op hun grondgebied bepaalde viswateren liggen, beschikken ze over de visrechten van die wateren. Reclame of een website maakt men er niet voor. Daarvoor zijn de inkomsten ook te gering. Door hun visrechten in Veidikortid in te brengen, kunnen ze profiteren van een professionele website in het IJslands en het Engels. Veidikortid is in heel IJsland te koop en er wordt flink reclame voor gemaakt. Door de toenemende vraag van vliegvisser uit het buitenland is de kaart ook online te bestellen. Binnen enkele dagen ontving ik mijn kaart via de post. Met de kaart mag je in 36 rivieren en meren vissen. De kaart is een kalenderjaar geldig en kost nog geen 40 euro.

Via Dominic De Bruyn kwam ik in contact met Pétur Magnússon. Pétur is een ervaren IJslandse vliegvisser en de eigenaar van *Arctic Angling*. Pétur biedt in het noordoosten van IJsland allerlei vliegvisproducten op maat aan. Ik was vooral geïnteresseerd in de grote Mongoolse yurt, die Pétur heeft opgezet aan de rand van een visrijk meer in Melrakkaslétta. Dat gebied herbergt tientallen meren en rivieren. De yurt is een grote, goed geïsoleerde, ronde tent, waarin Pétur een aantal veldbedden heeft gezet. Je kunt de yurt huren voor 35 euro per nacht per persoon, waarbij je dan meteen op het meer en de riviertjes rondom de yurt mag vissen. Bij het plannen van mijn reis koos ik ervoor om uit de Veidikortid in ieder geval het meer Þingvallavatn – uitgesproken met de Engelse th-klank: Thingvallavatn - en de hoogvlakte Skaga- heidi te bevissen. Tussen deze twee stekken in ligt Arnarvatnsheidi. Een hoogvlakte met tientallen meren en rivieren. Deze wateren vallen niet onder Veidikortid en een vergunning kost ongeveer 30 euro per dag. Vanaf Þingvallavatn zou ik met de Sandman naar Arnar-

Een van de grootste chars van de trip. Gevangen in een rivier waar tientallen jaren niet gevist was.

Een heerlijk maaltje verse char!

goed bestand aan bruine forel. De char houdt zich vooral in de diepe gaten op, omdat het water daar het koudst is. Toch kun je gewoon met een drijvende of slow-intermediate lijn vissen. In het glasheldere water zien de vissen de vlieg vanaf 5 tot 6 meter diepte probleemloos en komen deze, meestal voorzichtig, halen.

Met een rozeblauw streamertje vang ik een behoorlijk aantal chars. Niet te negeren zijn de grote hoeveelheden *midges*, die soms in hele wolken rond je hoofd kunnen hangen. Deze midges steken of bijten overigens niet. Ze kriebelen hooguit vervelend als ze in je oor of neusgat kruipen. De midges vormen een belangrijke voedselbron voor de vissen in het meer. Þingvallavatn is het een na grootste meer van IJsland. Je hebt verder geen last van andere vissers. Je kunt altijd een uitham, eiland of kant voor jezelf vinden.

ARNARVATNSHEIDI

Na een aantal heerlijke visdagen op Þingvallavatn rijd ik met de Sandman naar Arnarvatnsheidi. Ik kies voor de kortste weg, door Kaldidalur. De weg is geheel onverhard en bestaat uit gravel en zand. Het dal doet zijn naam, namelijk het koude dal, zeker eer aan. Uren rijd ik in zeer dichte mist met temperaturen tussen 0 en 5 graden Celsius. Na ongeveer 70 kilometer bereik ik het dorpje Húsafell. Mijn handen zijn inmiddels zo koud geworden dat ik met mijn pink mijn duim niet meer kan aanraken. Omdat er in Húsafell een kleine camping is, houd ik het die dag voor gezien. Na een hele week alleen zelfgebakken char gegeten te hebben, is een keer iets anders als avondeten ook wel prettig. In het restaurantje van de camping smaakt de pizza in ieder geval uitstekend. Ook is het heerlijk om weer eens onder een douche te kunnen staan. In het ijskoude water van Þingvallavatn heb ik het steeds bij een kattenwasje gehouden. De volgende ochtend zet ik de tocht naar Arnarvatnsheidi voort. Het is nog ongeveer 30 kilometer. Eenmaal in het gebied aangekomen, verandert de weg in een 4x4-track. In de tientallen meren met tussenliggende beken en rivieren van Arnarvatnsheidi kun je met gemak maanden aan één stuk nieuwe stekken bevissen. Ik moet een keuze maken in welk deel van het gebied ik mijn geluk wil gaan beproeven. Ik volg de 4x4-track

◆ vatnsheidi kunnen rijden, om vervolgens noordwaarts naar Skagaheidi te fietsen. Hierna zou het dan nog ongeveer 400 kilometer naar Pétur in Raufarhöfn zijn. Verder wilde ik ook ergens met de bellyboot op de oceaan vissen.

ÞINGVALLAVATN

Veel goede vliegvisstekken van Þingvallavatn liggen in het natuurreserveaat in het noorden van het meer. Het meer heeft daar een zeer gevarieerde bodemstructuur met diepe gaten en riffen. Verder liggen er veel kleine eilandjes voor de kant. Een aantal van deze eilandjes kun je wandend bereiken. Ook vind je er veel interessante inhammen. Gedurende de zomermaanden vang je er voornamelijk char. Het meer heeft ook een

SKAGAHEIDI

Vanuit Arnarvatnsheidi rijd ik volgens de kortste route verder noordelijk, naar het schiereiland Skagaheidi. Er zitten enorm ruige stukken tussen, waar alleen een paardentrack aanwezig is. Op sommige dagen leg ik niet meer dan 25 kilometer af. Ik moet grote delen van de track naast mijn fiets lopen. In Laugarbakki bereik ik vanuit de onherbergzame hooglanden de A1, de geasfalteerde rondweg van Ísland. De 'camping' in Laugarbakki is niet meer dan een grasveldje achter een klein tankstation. Ik ben de enige toerist die er kampeert. De camping heeft een natuurlijke bron waarin mijn vermoeide spieren heerlijk ontspannen.

Drie kilometer voorbij de camping, in de richting van Hvammstangi, is er een opstapplaats voor de bus. Hiermee rijd ik de 60 kilometer naar Blönduós. De fiets hangt aan een rek achterop de bus en alle bagage wordt onderin de bus gestopt. Vanaf Blönduós vervolg ik met de Sandman mijn weg naar het noordoostelijke deel van Skagaheidi. Met de Veidikortid mag je er in een zevental verschillende meren en alle bijbehorende rivieren vissen. De visserij is er nog beter dan in Arnarvatnsheidi. De forellen

naar het noordwesten. Omdat de track na een aantal kilometers min of meer ophoudt, wordt het steeds lastiger om door te gaan. Ik leg mijn fiets weg en markeer de plek met een *waypoint* in mijn gps. Op die manier zal ik de Sandman weer terug kunnen vinden. Te voet verken ik de omgeving. Nog geen twee kilometer van de plek waar ik de Sandman heb achtergelaten, splitst een riviertje zich, om zo'n honderd meter verderop weer samen te komen. Zo ontstaat eigenlijk een groot eiland in de rivier. Het lijkt me een heerlijke plek om mijn tent op te zetten. Voor de komende dagen wordt dit mijn uitvalsbasis. Elke dag bezoek ik een ander meer met bijbehorende rivieren, die er in- of er uitstromen. Vanaf mijn basiskamp kan ik vaak de eerste paar kilometer fietsen. Daarna wordt het terrein te ruig en moet er verder gelopen worden. In de vijf dagen dat ik in Arnarvatnsheidi heb gevist, ben ik geen enkele andere visser tegengekomen.

In de riviertjes tussen de meren zit een enorme hoeveelheid bruine forel. De vissen die ik vang, variëren in lengte van 20 tot 45 centimeter. Door veel te lopen, kom je vanzelf pools tegen waar een concentratie van vis aanwezig is. In sommige pools kun je tientallen bruine forellen vangen, waarvan er altijd wel een paar groter dan 40 centimeter zijn. Op de meren vang ik geregeld grotere vissen. Hier moet je wel meer meters maken en zoeken naar stekken waar structuur in de bodem zit. Alle plaatsen waar een rivier in of uit een meer stroomt, zijn de moeite waard. In de meren zit ook een goed bestand aan char. De grootste forellen vang ik op de dag dat het continu flink regent en keihard waait. Tussen twee meren stroomt een stukje rivier van nog geen vijftig meter. Ik vang er diverse grote bruine forellen. Vier vissen tussen 55 en 60 centimeter! Het lijkt erop alsof de vis met dit ruige weer vanuit het meer in dit verbindingsstukje komt foerageren.

in de rivieren zijn gemiddeld groter en ik vang er meer en grotere Arctic char. Gedurende de hele week dat ik hier vis, kom ik geen enkele andere visser tegen. Alleen rond het grootste meer, Olvesvatn, zie ik in de verte een paar vissers.

Om een week op een plek te kunnen kamperen waar de dichtstbijzijnde winkel minstens 35 kilometer verderop is, moet je een klein voorraadje aan eten meenemen. Drinken is niet nodig, aangezien je op alle visstekken het stromende water probleemloos kunt drinken. Elke dag bak ik aan het einde van mijn visdag een forel. Ik eet daar soms wat versgeplukte paddenstoelen bij. Overdag eet ik doorlopend blauwe bessen en

Sommige stekken ruiken gewoon naar vis...

*... maar niet alles
wat er fraai uitziet,
levert vis op. De enige
'blank'-dag van deze
trip.*

◆ kraaibessen. Mijn voorraadje kan zich zodoende beperken tot een kilo havermout, 500 gram rozijnen, een zakje gedroogde dadels, vier repen kookchocolade en 500 gram grote pinda's.

MELRAKKASLÉTTA

Vanuit Skagaheidi fiets ik eerst naar Saudárkrókur. Daarvandaan reis ik grote delen per bus naar Raufarhöfn, waar ik Pétur Magnússon zou ontmoeten en in de Mongoolse yurt, ergens op de Melrakkaslétta-hoogvlakte zou verblijven. Omdat Pétur net voor mijn aankomst een afzegging van een groep Zweedse vliegvisser heeft ontvangen, biedt hij mij aan om samen met hem twee dagen op bergriviertjes te vissen. Het vissen met een gids is duidelijk anders. Pétur kent de rivieren als zijn broekzak. We lopen soms lange stukken van de rivier voorbij, zonder er te vissen. Veel van die stukken zien er bijzonder aantrekkelijk uit. Omdat de forel vanwe-

ge de paai in augustus al vanaf de meren de rivieren optrekt en soortgenoten opzoekt, ligt veel vis geconcentreerd in een aantal pools. Het is ongelooflijk hoeveel vis zich in bepaalde pools ophoudt. Soms vangen we er zoveel dat we het genoeg vinden en doorlopen.

Na de dagen met Pétur loop ik alleen naar de yurt, waar ik een paar dagen de meren en riviertjes bevis. Vanaf een grindweg buiten Raufarhöfn is het een wandeltocht van ongeveer 1,5 uur. De yurt is een echte 'bunker' vergeleken met mijn eigen tent. Hij is supergeïsoleerd, hoog, en vooral erg ruim. Als het regent en waait, merk je daar in de yurt helemaal niets van.

Het vissen in de wateren rondom de yurt is een feest. Door alles wat ik van Pétur heb geleerd, kan ik op de rivieren de goede pools beter herkennen. Bovendien lijkt het alsof er inmiddels meer en grotere vis de rivieren opgetrokken is. Elke dag vang ik naast kleinere vissen tientallen forellen tussen 45 en 50 centimeter. Op de meren brengt de bellyboot uitkomst, omdat ik daarmee de stukken op kan zoeken waar de bodem veel structuur heeft.

Terug in Raufarhöfn vraagt Pétur mij, of ik samen met hem een aantal nieuwe rivieren wil uitproberen. Hij heeft een paar dagen geen klanten en samen vis je sneller een rivier af, dan alleen. Elk jaar zoekt Pétur nieuwe visstekken waarvan hij de pacht kan krijgen. Omdat hij alleen in forelvissen is geïnteresseerd, weten de boeren vaak zelf niet of het de moeite waard is. Daarom moet hij de rivieren zelf eerst een aantal keer bevissen. Veel van de boeren hebben hun eigen favoriete meer, waar ze een paar keer per zomer een net uitzetten. Op die manier vergaren ze een voorraad forel voor de winter. In de rivieren wordt soms letterlijk nooit gevestigd. Voor mij is het een droom die uitkomt:

met een lokale IJslandse vliegvisgids nieuwe rivieren uitproberen.

Toch loop ik op de eerste testdag mijn eerste IJslandse blank op. We vissen in een prachtige rivier die uitmondt in zee. Pétur weet dat de rivier geen zalrun heeft, maar hij verwacht er wel sea run char en bruine forel. We beginnen onder een waterval bij de boerderij. De rivier is glashelder. Ik heb er alle vertrouwen in. In de pool onder de waterval haak ik drie kleine forelletjes die alle drie losschieten. Op het 5 kilometer lange stuk tot aan zee krijgen we beiden de gehele dag geen enkele beet! De boer zegt in het gesprek na onze visdag, dat hij denkt dat het door de ligging en de structuur van de rivier komt.

ARCTIC CHAR

Aan het uittesten van rivieren komt abrupt een einde doordat Pétur een reservering van een Amerikaanse vliegvisser ontvangt. Het gesprek met

de boer levert echter een onverwachte kans op. De man vertelt dat hij in de richting van Langanes al jaren schapen heeft lopen. Zijn land wordt er begrensd door een rivier die voor de schapen een natuurlijke barrière vormt. Jaren geleden gingen zijn zoons er nog wel eens vissen, maar sindsdien zou er nooit meer gevestigd zijn. Volgens de boer werden er altijd grote forellen gevangen. Met zijn handen wijst hij een kleine meter aan. Zelfs als ik er een grapje over maak, blijft de man ervan overtuigd dat hij het goed uitbeeldt. Uiteindelijk wordt het duidelijk dat het niet om bruine forellen gaat, maar om Arctic chars! IJslanders maken geen onderscheid tussen Arctic char en bruine forel of zeeforel. Ze noemen alles forel. De boer voegt er wel aan toe, dat de rivier meer dan 50 kilometer van de gravelweg ligt. Pétur wordt enthousiast omdat het duidelijk is dat de boer nooit de hoofdprijs voor de pacht zal vragen. Zijn enige probleem is de afstand. Volgens de boer neemt alleen de heenweg al minstens een volle dag in beslag. Zijn schapen haalt hij er te voet vandaan, omdat het terrein voor zijn trike te onbegaanbaar is. Een win-win-winsituatie tekent zich af. De boer vindt het prima als ik er een aantal dagen heenga om de rivier uit te proberen. Hij hoopt de pacht aan Pétur te kunnen verkopen. Pétur ziet kansen voor zijn bedrijf Arctic Angling. Zelf vind ik het een geweldig avontuur. De boer denkt dat ik ongeveer de helft van de route met de Sandman kan afleggen. De rest zal ik moeten lopen.

Met een minimum aan bagage word ik de volgende dag door Pétur met zijn pick up weggebracht. De Sandman goed vastgebonden achterin de bak. Het is beestachtig slecht weer. Nadat Pétur me heeft afgezet, begin ik de tocht met de Sandman. De eerste uren kan ik een soort 4x4-track nog redelijk volgen. Daarna valt er nog wel te mountainbiken, maar moet ik zelf, met behulp van de gps mijn weg kiezen. Ik moet daarbij over meren die nog voor de helft bedekt zijn met een laag ijs van een halve meter. Zelfs in de rivierbeddingen van rivieren, die ik moet oversteken, liggen hier en daar nog dikke pakken ijs. Uiteindelijk kan ik met de Sandman tot op ongeveer zeven kilometer van de rivier komen. Het laatste stuk leg ik te voet af. Na ruim negen uur nadat ik door Pétur ben gedropt, bereik ik de rivier en zet ik mijn tent op. Nog steeds regent het pijpenstelen. Eenmaal in mijn tent, merk ik dat zelfs mijn Goretex-jas voor het eerst gelekt heeft. Ook de fleecvoering van mijn windstopper, die ik onder de jas draag, is nat geworden. De volgende dag regent en waait het keihard. De buitentemperatuur is 4 graden Celsius, maar de gevoelstemperatuur eerder min 2. Ondanks het slechte weer wil ik heel graag vissen. Het beeld van de boer met zijn handen ver uiteen, om de maat van de Arctic char aan te wijzen, spookt door mijn hoofd. Ik glijd in mijn waadpak. Mijn jasje is opgedroogd, maar de windstopper fleec helemaal niet.

Met slechts twee merinowollen T-shirts onder de jas ga ik op pad. Het is alsof de vliegvisgoden me willen belonen. Meteen in de eerste grote pool, op slechts een paar honderd meter van mijn tent, vang ik twee grote chars. De grootste is 69 centimeter en heeft een omtrek van 38 centimeter. Ondanks alle adrenaline in mijn lijf houd ik het slechts drie uur vol. Het ijskoude rivierwater, de keiharde wind en de vermoeidheid zorgen ervoor dat ik terug de tent in moet.

Uiteindelijk vis ik vijf dagen op de rivier en mag ik 10 chars van meer dan 60 centimeter landen. Ik vang geen enkele bruine forel en elke dag ook een handvol kleinere chars.

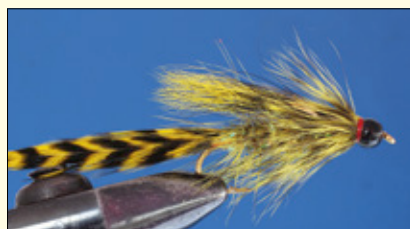
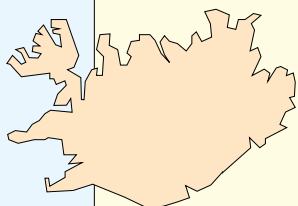
Na mijn terugkeer in Raufarhöfn verblijf ik nog een dag bij Pétur en vis ik vanuit de bellyboot op de oceaan. Er zit in de fjord waar ik vis zoveel kleine en middelgrote pollak dat ik voortdurend twee of drie van deze vissen aan het drillen ben. Het lukt me niet om ergens in de fjord een andere of grotere vis te vangen.

Door gebrek aan tijd kan ik helaas het oceaantvissen niet verder uitproberen. Dat dit een andere keer zal gaan gebeuren, staat voor mij als een paal boven water. Evenzo hoop ik nog vaak in de hooglanden van IJsland op forel te kunnen vissen.

INFO VLIEGEN

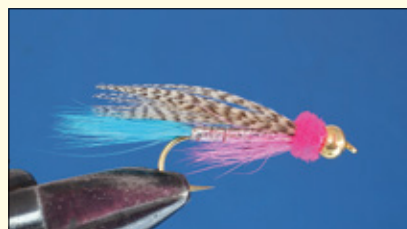
Een prima vlieg om char mee te vangen is de pink and blue-goudkopninf. Op de meren werkt een IJslands streamertje met de naam Rektor erg goed. Zowel char als bruine forel kunnen deze stekelbaarsimitatie niet voorbij laten gaan. De beste verzwaarde nimf voor op de rivieren is de IJslandse krillninf. Het is een upsite down-gebonden zwarte goudkopninf met een rood accent.

En voor de oceaan komen we graag nog een keertje terug.

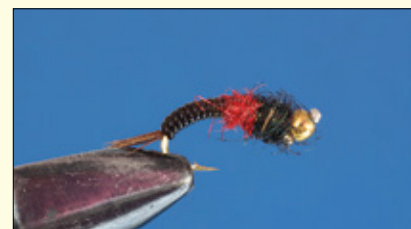
OLIVE STREAMER

Haak: TMC 5263, maat 4-8
Staat: Saddle, grizzle olive
Lichaam: Glitter chenille, olive
Palmer: Saddle, grizzle olive
Vleugel: Eekhoorn, olive
Cheeks: Jungle cock
Hackle: Saddle, grizzle olive
Kop: Zwarte kraal

GOUDKOP-STREAMER

Haak: TMC 5263, maat 6-10
Staat: Hanenfibers, blauw
Lichaam: Zilvertinsel, plat
Ribbing: Zilvertinsel, rond
Vleugel: Mallard
Keel: Bucktail, roze
Kraag: Chenille, roze
Kop: Goudkraal

NIMF

Haak: TMC 2457, mt 10-16
Staat: Fazantenfibers
Lichaam: Larva Lace, zwart
Thorax: Ice Dubbing, rood
Kop: Goudkraal op pin